

Arrest

nr. 216 078 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. CARUSO
Chaussée de Liège 624
5100 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 16 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. CARUSO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 20 september 2017 België binnen en dient op 5 december 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 9 februari 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Op 23 februari 2018 dient verzoeker tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 15 februari 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : N (...)

voornaam : P (...)

geboortedatum : (...).1996

geboorteplaats: Presevo

nationaliteit: Servië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 09 february 2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.

(…)”

Bij arrest nr. 204 806 van 1 juni 2018 verwerpt de Raad het beroep van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag van 9 februari 2018.

Op 3 juli 2018 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 september 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat dit verzoek niet ontvankelijk is.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel genomen uit de schending van artikel 7 §1ste, lid 1° van de wet van 15 december 1980, van artikel 54 van het KB van 8 oktober 1981, de kennelijke schattingsfout, en van de schending van art. 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de onvoldoende motivering en bijgevolg door het gebrek aan wettelijke aanneembare gronden, evenals van de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen beginsel waardoor de administratieve overheid gehouden is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak ;

Voor zover:

In overweging dat de Dienst Vreemdelingenzaken tegenover mijn verzoekster een bevel het grondgebied te verlaten genomen heeft, asielaanvrager (bijlage 13 quinquies) op datum van 15.02.2018 met als reden dat op datum van 9.02.2018, het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing van weigering genomen heeft in verband met toekenning van de hoedanigheid van vluchteling;

Dat deze beslissing ook gemotiveerd is, in verwijzing met art. 7, lid 1ste, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk, zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Terwijl :

Dat uit de uiteenzetting van de feiten voortvloeit dat in werkelijkheid, de genomen beslissing, die aan mijn verzoekster betekend werd, niet geldig gemotiveerd is;

Door zo te handelen, heeft tegenpartij het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden;

Dat het haar toekomt de werkelijkheid van de situatie van mijn verzoeksters in overweging te nemen, vooraleer, eventueel, een bevel het grondgebied te verlaten te betekenen, wat in dit geval niet gebeurde;

Dat hij op het Belgisch grondgebied aangekomen is en er op datum van 5 december 2017 een asielaanvraag indiende.

Dat aan mijn verzoeker op datum van 09.02.2018 een beslissing van weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag betekend zal worden;

Dat mijn verzoeker beweert dat hij een beroep tegen deze beslissing ingediend heeft, beroep dat steeds hangend is;

Dat het dus tot tegenpartij behoorde, vooraleer hem een bevel het grondgebied te betekenen, het beroep dat ingediend werd in overweging te nemen.

Dat mijn verzoeker beweert dat hij niet de mogelijkheid heeft in zijn land van herkomst terug te keren, in de mate hoe er daar, voor hem, een risico van vervolging bestaat;

In overweging dat tegenpartij deze situatie in overweging moest nemen vooraleer hem, in voorkomend geval, een bevel het grondgebied te verlaten te betekenen, wat in dit geval niet gebeurde;

Dat de motivatie van deze bevelen het grondgebied te verlaten duidelijk gestereotypeerd is.

Dat er geen individualisatie is van de situatie van mijn verzoekster;

Dat mijn verzoeksters de nietigverklaring en de schorsing vragen van het bevel het grondgebied te verlaten dat hen betekend werd;

Dat mijn verzoeksters beweren dat er dus sprake is van een schending van de beschikkingen van de middelen;

Dat mijn verzoekster dus de nietigverklaring vragen van de beslissing die door tegenpartij genomen werd;”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 7, §1, 1° van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit;*
- artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Er zou tevens sprake zijn van een kennelijke inschattingsfout.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing niet geldig zou zijn gemotiveerd. De verzoekende partij meent dat haar werkelijke situatie niet in overweging werd genomen. Zij verwijst onder meer naar het feit dat een beroep hangende zou zijn tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-Generaal.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder merkt vooreerst op dat in het geval van het door verzoekende partij als voorlaatste vermelde rechtsregel (het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur) volgens de verweerder de omschrijving van die 'rechtsregel' als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

"Een algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur is de Raad voorts onbekend en verzoeker verstrekt in dit verband ook geen verdere toelichting, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is." (R.v.V. nr. 113.377 dd. 06.11.2013)

Dit onderdeel van het enig middel van de verzoekende partij zal dan ook nog slechts nader worden onderzocht in het licht van de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder verder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht besliste tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Op 09 februari 2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15december1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15december1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie besloot tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

De verweerder merkt op dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel voorziet uitdrukkelijk:

“§2. (Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Terwijl art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

In casu dient te worden vastgesteld dat door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 09.02.2018 een beslissing genomen werd tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dienaangaande bovendien een gebonden bevoegdheid, en vermag niets anders dan in uitvoering van voormeld art. 75 §2 van het Vreemdelingenbesluit en art. 52/3 van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij, nu zijn asielaanvraag niet in overweging werd genomen, zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd terecht vastgesteld dat de asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging genomen werd, en dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, zodat haar bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Geen van deze motieven worden betwist door verzoekende partij.

De verzoekende partij beperkt zich tot de bewering dat geen rekening zou zijn gehouden met haar werkelijke situatie, te weten het feit dat een beroep hangende zou zijn tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In antwoord op de verzoekende partij haar bewering merkt verweerder op dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij daadwerkelijk een beroep indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De verzoekende partij spreekt hierover in haar enig middel overigens zelf in hoogst onzekere bewoordingen.

In de gegeven omstandigheden kan het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie uiteraard niet ten kwade worden geduid dat geen rekening zou zijn gehouden met een hangend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Terwijl hoe dan ook moet worden opgemerkt dat een dergelijk beroep niet tot gevolg heeft dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker zou mogen nemen ten aanzien van de verzoekende partij.

De verweerder merkt op dat noch het gegeven dat de beroepstermijn tegen de beslissing van de Commissaris-generaal nog loopt, noch het daadwerkelijk indienen van een beroep, tot gevolg zou hebben dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen beslissing zou mogen nemen houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker t.a.v. de vreemdeling die een weigeringsbeslissing (tot inoverwegingname) van de Commissaris-generaal heeft gekregen.

Overeenkomstig de hierboven geciteerde artikelen, volstaat immers de vaststelling dat de Commissaris-Generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de vreemdeling heeft geweigerd die zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, opdat de gemachtigde van de Staatssecretaris tot de bestreden beslissing kon besluiten.

Dit ook geheel conform artikel 7 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (B.S. 17.02.2012), dat een artikel 6/1 heeft ingevoegd in de wet van 12.01.2007, met volgende inhoud:

“§2 Ten laatste 5 dagen na een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen biedt het Agentschap een eerste maal de terugkeerbegeleiding aan, waarbij aan de asielzoeker informatie verstrekt wordt met betrekking tot de mogelijkheden inzake het terugkeertraject.”

De verweerder merkt tevens op dat overeenkomstig artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, “behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd” (onderlijning toegevoegd).

Het lopen van de beroepstermijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of het indienen van een beroep, hebben enkel tot gevolg dat geen maatregel tot verwijdering gedwongen kan worden uitgevoerd, maar dit maakt vanzelfsprekend niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ook geen beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten zou mogen nemen.

Gedurende het onderzoek van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten opgeschort. Beslist de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen eveneens tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag van de verzoekende partij en is de termijn van het bevel verstreken, dan wordt het bevel uitvoerbaar.

Eén en ander wordt door verweerder echter slechts volledigheidshalve vermeld, nu voldoende vaststaat dat de verzoekende partij geenszins een beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

In zoverre de verzoekende partij nog aanvoert dat zij vreest voor vervolging indien zij naar het land van herkomst dient terug te keren, merkt verweerder op dat de bestreden beslissing geenszins de verplichting voor de verzoekende partij impliceert om terug te keren naar Servië.

De bestreden beslissing houdt enkel de verplichting in tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verzoekende partij houdt tot slot nog voor dat de in casu bestreden beslissing stereotiep gemotiveerd is en dat haar situatie niet geïndividualiseerd werd in de bestreden beslissing.

Verweerder benadrukt eerst en vooral dat de verzoekende partij niet uiteenzet met welke elementen die de specifieke situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken geen rekening werd gehouden.

Terwijl tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

Zie in die zin:

“Waar verzoekers zich beklagen over het feit dat de beslissing een standaardmotivering zou bevatten, merkt de Raad op dat dit hoegenaamd niet het geval is omdat de beslissing wel degelijk werd geïndividualiseerd. Bovendien betekent het loutere feit dat een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).” (R.v.V. nr. 167.163 dd. 3 mei 2016)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een “kennelijke inschattingsfout”.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt niet op

welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.3.2. Verzoeker voert de schending van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 54 van het vreemdelingenbesluit door de bestreden beslissing geschonden acht.

Louter ten overvloede, wordt erop gewezen dat artikel 54 van het vreemdelingenbesluit als volgt luidt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

In deze zaak blijkt niet dat een einde wordt gesteld aan het verblijf van verzoeker “*in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet*”. Artikel 54 van het vreemdelingenbesluit is in deze zaak hoe dan ook niet van toepassing.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 februari 2018 de beslissing nam tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag en verzoeker “*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum*”.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt is deze motivering niet stereotiep. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn

beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

In essentie voert verzoeker aan dat op het ogenblik dat ten aanzien van hem de thans bestreden beslissing werd genomen, hij nog een beroep lopende had tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2018 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

In het arrest van de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de zaak Gnandi (HvJ C-181/16, Sadikou Gnandi/Belgische Staat, 19 juni 2018, punt 42 en 67), werd uitdrukkelijk gesteld dat een terugkeerbesluit kan worden vastgesteld van zodra het verzoek om internationale bescherming werd afgewezen door de beslissingsautoriteit - in voorliggende zaak het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen - ten aanzien van een onderdaan van een derde land, zonder de uitkomst van het beroep in rechte tegen die afwijzing af te wachten, op voorwaarde dat de betrokken lidstaat waarborgt dat alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst in afwachting van de uitkomst van dit beroep. Dergelijke waarborg wordt volgens het Hof geboden door artikel 39/70 van de vreemdelingenwet omdat aan de persoon die om internationale bescherming verzocht heeft, het recht wordt toegekend om tijdens de beroepstermijn en tijdens het onderzoek van het beroep, op het Belgische grondgebied te verblijven.

Er wordt nog op gewezen dat de Raad bij arrest nr. 204 806 van 1 juni 2018 het beroep van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag van 9 februari 2018 heeft verworpen.

Verzoeker werpt op dat hij niet de mogelijkheid heeft om naar zijn land van herkomst terug te keren omdat er daar voor hem een risico op vervolging bestaat. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij dit in aanmerking moest nemen vooraleer hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is pas overgegaan tot het nemen van de thans bestreden beslissing nadat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 februari 2018 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag had genomen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft in rekening gebracht dat de door verzoeker aangebrachte elementen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming niet volstonden voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de asielaanvraag van verzoeker in overweging te nemen. Verzoeker heeft een beroep ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2018. Bij arrest nr. 204 806 van 1 juni 2018 heeft de Raad dit beroep verworpen. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Uit wat voorafgaat, blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voorts betwist verzoeker de vaststelling in het bestreden bevel dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum”* niet.

Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de

bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een kennelijke inschattingsfout aangetoond.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.6. Voor het overige laat verzoeker na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen hij geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET